ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΑΓΑΠΟΥΝ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΘΕΛΩ ΕΝΑΝ ΕΡΩΤΑ ΓΛΥΚΟ

(Τοῦ Γαβριὴλ ντ' Ἀννούντζιο)

Θέλω ἕναν ἔρωτα γλυκό, μεγάλο, δυνατό, ἀτέλειωτο...
Θέλω ἕναν ἔρωτα πιὸ δυνατὸ ἀπ' τὸ θάνατο.
Πιὸ δυνατὸ ἀπὸ μένα...
Πιὸ δυνατὸ ἀπὸ σένα...
Θέλω ἡ ψυχές μας ἔτσι μόνες νὰ πονοῦνε, ἔτσι μαζὺ καὶ ἡ δυὸ νὰ βυθιστοῦνε σ' ἕνα μαρτύριο μυστικό...
Θέλω μαζὺ σὲ κάποιαν ἄλλη χώρα τὴν ψυχή μας νὰ πάρουμε καὶ νὰ τὴν φέρουμε ἐκεῖ...
Σὲ ἄλλη πιὸ γλυκειὰ ζωή...
Σὲ κάποιαν ἄλλη γῆ...

* * *

Θέλω, γλυκειά μου, τὴν ἀγάπη σου νὰ κρύψω, σ' ἕνα ψηλό, πανύψηλο ἕνα πύργο...
Τόσο ψηλὸ ποὺ ν' ἀγγίζη τάστρα τοὐρανοῦ...
Καὶ τὸ φεγγάρι ἀπὸ ἐκεῖ νὰ μᾶς φωνάζη, πιὸ ἥσυχα, πιὸ ἤρεμα, πιὸ μυστικά...
Γιατὶ μονάχα ἐσένα ἔχω στὸν κόσμο...
Γιατὶ φοβᾶμαι τοὺς ἀνθρώπους μὴ σὲ πάρουν...
Θέλω ἕναν ἔρωτα γλυκό, μεγάλο, δυνατό...
Θέλω μι' ἀτέλειωτη ἀγάπη...
Κ' ὕστερα ἕνα τάφο, ὅλο μάρμαρο λευκό.
Βαθὺ ἕνα τάφο κι' ἔρημο ἕνα μνῆμα.
Ἐκεῖ τὴν ὥρα τοῦ θανάτου μας κ' οἱ δυό... νὰ κρύψουμε τὸν ἔρωτα.

ΔΕΝ Μ' ΑΓΑΠΑΣ...

(Τοῦ Ἑρρίκου Χάϊνε)

...Δὲ μ' ἀγαπᾶς, δὲ μ' ἀγαπᾶς· δὲν εἶν' αὐτό, ὅμως, ποὺ μὲ θλίβει τόσο. Ἄφησέ με νὰ κυττάξω βαθειὰ μέσα στὰ μάτια σου καὶ θὰ εἶμ' εὐτυχισμένος σὰν τὸν βασιληᾶ...

Θέλεις νὰ μὲ μισήσης, μὲ μισεῖς. Τὸ ρόδινο στοματάκι σου μοῦ τὸ μαρτυρᾶ. Δόσε μου τὸ ρόδινο στοματάκι σου νὰ τὸ φιλήσω καὶ θάβρω ἔτσι τὴν παρηγοριά...

Ὤ, μὴν ὁρκίζεσαι, φίλησέ με μόνο. Δὲν πιστεύω τοὺς ὅρκους ποὺ κάνουν ἡ γυναῖκες. Τὰ λόγια σου εἶνε γλυκά, πιὸ γλυκὸ ὅμως εἶνε τὸ φιλὶ ποὺ σοῦκλεψα. Εἶσαι δική μου τώρα καὶ τὰ λόγια μοῦ φαίνονται σὰν μάταιη πνοή.

Ὁρκίσου μου, πολυαγαπημένη μου, κάνε μου ὅσους ὅρκους θέλεις. Σὲ πιστεύω καὶ μιὰ λέξι μόνο ἂν μοῦ πῆς. Πέφτω στὸ στῆθος σου ἐπάνω καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ἄλλος σὰν κι' ἐμὲ εὐτυχισμένος δὲ βρίσκεται στὸν κόσμο.

ΑΧ, ΑΣ ΗΜΟΥΝ...

(Τοῦ ἰδίου)

Ἄχ, ἂς ἤμουν τὸ σκαμνάκι π' ἀκουμπᾶ τὰ ποδαράκια της ἡ λατρευτή μου! Κι' ἂν τὰ χτυποῦσε ἀκόμα μὲ θυμό, δὲν θὰ ἄφηνα οὔτε μιὰ κραυγὴ πόνου νὰ μοῦ ξεφύγη.

Ἄχ, ἂς ἤμουν τὸ μαξιλαράκι ποὺ καρφώνει τὶς καρφίτσες της. Κι' ἂν ἀκόμη μὲ τρυποῦσε τόσο ποὺ νὰ ξεπετιῶνταν αἷμα, χαρὰ θὰ μοὔφερναν ἡ πληγές μου.

Ἄχ, ἂς ἤμουνα τὸ κουρελόχαρτο ποὺ βάζει σὰν κατσαρώνει τὰ μαλλιά της! Θὰ τῆς ἐψιθύριζα στ' αὐτὶ ὅλα ὅσα ζοῦν καὶ ἀναπνέουν μέσα μου!

...Ἀπ' τοὺς μενάλους μου πόνους κάνω γλυκὰ τραγούδια. Τα τραγούδια μου σαλεύουν τὰ ποικιλόχρωμα φτερά τους καὶ πετοῦν πρὸς τὴν πολυαγαπημένη μου. Βρίσκουν τὸ δρόμο, γυρίζουν ὅμως παραπονεμένα. Ἔχουν παράπονο κρυφό, μὰ δὲν θέλουν νὰ ποῦν —ἀλλοίμονο, δὲν θέλουν... τί εἶδαν μέσα στὴν καρδιά της!

ΠΑΡΕ ΤΗΝ ΑΡΠΑ ΣΟΥ

(Τοῦ Τέννυσον)

Ἔλα, πάρε στὰ χέρια σου πάλι τὴν ἄρπα καὶ κάνε με νὰ λησμονήσω κάθε πόνο μὲ τὶς γλυκές της νότες...

Εἶνε βράδυ! Κύττα ποὺ ἡ σκιὲς ἁπλώθηκαν γλυκὰ τριγύρω.

Τραγούδησε, ἀγάπη μου! Τραγούδησέ μου ἀπόψε. Σήμερα, κι' ὁ θάνατος ἂν ἔρθη, θὰ κάνη τὴν ψυχή μου ἡ φωνή σου δυνατὴ καὶ δὲν θὰ τὸν αἰσθανθῶ, δὲν θὰ τὸν νοιώσω...

Ἂς ἰδῶ μονάχα ἀκόμα μιὰ φορὰ ἐκεῖνο τὸ χιονάτο μπράτσο σου καθὼς ἁπλώνεται στὴν ἄρπα σου ἐπάνω...

Ἀπόψε ἔτσι, ἀγάπη μου, καθὼς θ' ἀκούω τὴν ἄρπα σου νὰ παίζη, θὰ εἰρωνευθῶ τὴν Μοῖρα μου καὶ θὰ ξεχάσω κάθε πόνο, κάθε καϋμὸ καὶ κάθε στεναγμό...

Ἔλα, πάρε στὰ χέρια σου πάλι τὴν ἄρπα!

Τραγούδησέ μου. —Εἶνε βράδυ...

ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

(Τοῦ Λογκφελλόου)

Ἐμπρός!

Ἡ ἐρωτικὴ ἱστορία ἀρχίζει...

Χθὲς ἦταν, χθὲς, ποὺ ἡ ἀγάπη μου τὰ μάτια της μοῦ ἔδωσε νὰ φιλήσω...

Κι' ἐγὼ προσκύνησα μπροστά της...

Κι' ἐγὼ τὰ μάτια ἐκεῖνα κύτταξα...

Κι' ἐγὼ τὰ μάτια ἐκεῖνα φίλησα...

Ἐμπρός!

— Ὤ! Ἱστορία ἐρωτική...

Τὸ πελώριο καράβι τοῦ ἔρωτά μου παλαίει μὲ κύματα...

Πῶς δέρνεται στὰ κύματα τὸ καράβι τοῦ ἔρωτά μου!...

Ἀλλοίμονο!

Ὁ ἀγέρας δυναμώνει καὶ ἡ νύχτα εἶνε ὠργισμένη, σκοτεινή...

Κι' ἐγὼ ἀπόψε θᾶμαι ὁ νικημένος...

Ἐμπρός! ἀκόμα ἐμπρός...

Ποιὸς εἶδε τὴν ἀγάπη μου ἀπόψε; Ποιὸς ἔντυσε τὸν Οὐρανὸ στὰ μαῦρα σύννεφα; Ποιὸς ἔπνιξε μὲ δάκρυα τὴ φωνή μου;...

Ἡ θάλασσα στὰ βάθη της ἐπῆρε τὸ καράβι τοῦ ἔρωτά μου...

Καὶ δὲν ἐφάνηκε ἡ ἀγάπη μου ἀπόψε..

Ἀπόψε, αὐτὴ τὴ νύχτα ποὺ νικοῦνε στὴν ψυχή μου οἱ Σατανᾶδες...

* * *

— Ἐμπρός! ἀκόμα λίγο ἐμπρός...

— Ὤ, πεθαμένη ἱστορία τῆς ἀγάπης!...

Χθὲς ἦταν, χθὲς ἀκόμα ποὺ ἡ ἀγάπη μου, τὰ μάτια της μοῦδωσε νὰ φιλήσω...

Κι' ἐγὼ προσκύνησα μπροστά της...

Κι' ἐγὼ τὰ μάτια ἐκεῖνα φίλησα...

Κι' ἐγὼ... ἀπόψε... τώρα!...

Κι' ἐγὼ — Ἀλλοίμονο!,

Πῶς κλαίω τώρα ἐγὼ ποὺ τὰ θυμᾶμαι!...